

UCHWAŁA Nr XXXIV/332/2016
RADY MIASTA STAROGARD GDAŃSKI
z dnia 30 listopada 2016 r.

w sprawie nadania drodze publicznej gminnej nazwy "ulica Danuty Siedzikówny „Inki” "

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2016 r., poz. 446 z późn. zm.¹) uchwala się, co następuje:

§ 1. Drodze publicznej gminnej, której przebieg został wskazany na załączniku nr 4 do uchwały Nr XXXI/298/2016 z dnia 28 września 2016 r., położonej w Starogardzie Gdańskim pomiędzy ulicami: Babilińskiej i Kociewską, oznaczonej geodezyjnie jako działki: nr 50/7, nr 52/23, obręb 21, nadaje się nazwę **ulica Danuty Siedzikówny „Inki”**.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Starogard Gdański.

§ 3. 1 Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia jej w Dzienniku Urzędowym Województwa Pomorskiego.

2. Informacja o nadaniu w/w nazwy ulicy podlega ogłoszeniu w prasie lokalnej i na stronie internetowej miasta Starogard Gdański.

Przewodniczący Rady Miasta
Starogard Gdański

Jarosław Czyżewski

¹ Zmiana tekstu jednolitego wymienionej ustawy została ogłoszona w Dz. U. z 2016 r. poz. 1579

UZASADNIENIE

Proponowana nazwa uwzględnia zasady kształtowania nazewnictwa zawarte w Załączniku Nr 2 do Uchwały Nr XLVI/447/2006 Rady Miejskiej Starogardu Gdańskiego z dnia 13 września 2006 roku w sprawie systemu nadawania nazw drogom, placom i innym obiektom użyteczności publicznej w mieście Starogard Gdański.

Ponadto nadanie nazwy ulicy jest niezbędne do prowadzenia numeracji porządkowej nieruchomości położonych w tym rejonie miasta.

Nadanie proponowanej nazwy wskazanej ulicy jest sposobem upamiętnienia postaci **Danuty Siedzikówny „Inki”**.

Danuta Helena Siedzikówna ps. „Inka”

urodziła się 3 IX 1928 r. we wsi Guszczewina w pow. Bielsk Podlaski w rodzinie leśnika. Uczęszczała do szkoły powszechnej w pobliskiej Narewce. W 1943 r. straciła oboje rodziców: matkę rozstrzelaną przez gestapo za współpracę z AK, i ojca, zmarłego w Teheranie w armii gen. Andersa, sama pozostając pod opieką babci. Podjęła wówczas kontakty z AK. Od 1944 r. pracowała na utrzymanie w nadleśnictwie Hajnówka, gdzie została aresztowana przez NKWD i podczas transportu – odbita z konwoju przez bojówkę 5 Wileńskiej Brygady AK – trafiła do tego oddziału, pozostając w nim jako sanitariuszka ps. „Inka” aż do rozwiązania formacji we IX 1945 r. Po wojnie na krótko podjęła naukę, jednak przerwała ją by zatrudnić się w Dyrekcji Lasów Państwowych w Olsztynie jako pracownica nadleśnictwa Miłomłyn. Wiosną 1946 r. nawiązała kontakt z odtworzoną 5 Wileńską Brygadą i jako sanitariuszka-łączniczka 1 szwadronu brała udział w akcjach zbrojno-dywersyjnych na Pomorzu (również na Kociewiu). Wysłana 13 VII 1946 r. po zaopatrzenie medyczne do Gdańska, przez kilka dni przebywała u rodziny i znajomych, a 19 VII 1946 r. została aresztowana wskutek zdrady i poddana śledztwu, podczas którego nie ujawniła żadnych informacji. Po zakończonym śledztwie jej akta 2 VIII 1946 r. przejął Wojskowy Sąd Rejonowy w Gdańsku, który nazajutrz wydał wyrok skazujący ją na karę śmierci. Oczekując na jego wykonanie, napisała w grypsie do babci: „zachowałam się jak trzeba”. Została rozstrzelana w gdańskim więzieniu 28 VIII 1946 r. razem z Feliksem Selmanowiczem ps. „Zagończyk” i pogrzebana w nieoznaczonym grobie. Po odnalezieniu i zidentyfikowaniu szczątków w 2015 r. uroczysty pogrzeb państwowy odbył się 29 VIII 2016 r. Pośmiertnie awansowano ją do stopnia podporucznika.

Opracował: Ryszard Szwoch